

der for så vidt angår prøvelse af sager om administrativ frihedsberøvelse (§ 471, stk. 1), og om beslutning om adoption uden samtykke (§ 475 e, stk. 1). Efter forslaget kan retten indkalde parter og vidner til at afgive forklaringer. Parterne er dog som hidtil ikke forpligtede til at give møde. Retten vil endvidere kunne indhente de sagkyndige erklæringer, herunder navnlig erklæringer fra den pågældende embedslæge og retslægerådet, som er nødvendige til belysning af, om myndighedslovens betingelser for at træffe afgørelse om umyndiggørelse er til stede. Det er i denne forbindelse ikke fundet påkrævet at opretholde bestemmelsen i den gældende § 459, stk. 1, om, at der i nærmere angivne tilfælde skal foreligge en erklæring fra en overlæge ved et sindssygehospital eller en åndssvageanstalt eller fra en embedslæge. Det er således i alle tilfælde overladt til retten at afgøre, hvilke udtalelser fra sagkyndige og andre bevismidler, der findes påkrævet til afgørelse af en bestemt sag. I overensstemmelse med den gældende retstilstand er det endvidere ikke fundet påkrævet, at der tilvejebringes hjemmel til mod den pågældendes vilje at lade den, der søges umyndiggjort, underkaste en psykiatrisk undersøgelse til belysning af sagen.

Til stk. 2. Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i § 471, stk. 2, om prøvelse af sager om administrativ frihedsberøvelse. Bestemmelsen tager navnlig sigte på tilfælde, hvor den, der søges umyndiggjort eller sat under lavværgemål, vil kunne tage helbredsmæssig skade, hvis han bliver bekendt med f. eks. en erklæring fra en sagkyndig læge om hans psykiske tilstand. I sådanne tilfælde vil retten kunne bestemme, at den pågældende ikke må overvære bevisførelsen på dette punkt. Efter bestemmelsen skal den pågældende, inden sagen afgøres, normalt gøres bekendt med indholdet af bevisførelsen i det omfang og på en sådan måde, at formålet med udelukkelsen ikke forspildes.

Til stk. 3. Efter bestemmelsen kan retten også undlade at indkalde den part, der har anmodet om umyndiggørelsen, f. eks. politimesteren, når den finder, at afgørelsen kan træffes, uden at parterne giver møde.

Til § 461.

Bestemmelsen svarer med sproglige ændringer til den gældende § 462.

Til § 462.

Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i § 459, stk. 3. Det følger af de almindelige

regler i myndighedsloven og tinglysingsloven, at også en foreløbig kendelse om umyndiggørelse skal tinglyses for at få retsvirkning i fuldt omfang.

Det er ikke fundet påkrævet udtrykkeligt i selve loven at angive, at retten skal underrette den myndighed, der beskikker værger og lavværger (skifte retten), når retten har truffet en afgørelse om umyndiggørelse eller lavværgemål.

Til § 463.

Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i § 467. Ifølge *stk. 2* kan retten kun forbyde offentlig gengivelse af selve forhandlingerne, hvorimod forbudet som hidtil ikke kan udstrækkes til at omfatte dommen (dekretet) med præmisser.

Til § 464.

Til stk. 1. Efter de gældende regler træffes afgørelsen om umyndiggørelse og om anordning af lavværgemål ved kendelse. Det findes imidlertid af principielle grunde, at disse afgørelser, der kan indebære betydelige og varige ændringer i den pågældende persons stilling i retlig henseende, bør træffes ved dom. Det foreslås derfor, at afgørelsen skal træffes i domsform.

Til stk. 2 og 3. Bestemmelserne svarer til den gældende bestemmelse i § 466 a.

Til § 465.

Til stk. 1. Bestemmelsen svarer til § 475, stk. 1, for så vidt angår fremgangsmåden, og til § 475 i, stk. 2.

Til stk. 2. Bestemmelsen indebærer bl. a., at også landsretten skal udøve officialvirksomhed med henblik på sagens oplysning.

Til stk. 3. Bestemmelsen er medtaget for at sikre, at retsvirkningerne af en afgørelse om umyndiggørelse eller anordning af lavværgemål ikke udsættes som følge af, at underrettens dom ankes til landsretten, medmindre en anke udtrykkeligt tillægges opsættende virkning enten af den ret, der har afsagt dommen, eller af den pågældende landsret.

Til § 466.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til den gældende bestemmelse i § 466.

Til nr. 59.

Bestemmelsen svarer til § 1, nr. 40, i betænkning nr. 698.